

Framhald av síðu 11
fuglunum, ið sótu minst 100 farnar uppi. Ein hevði støðugt kenslu av, at næsta fylling fór at sleingja bátin inn í eina av teimum mongu holunum, ið havið hevur máað úr berginum, men bakbrotið sló okkum altíð útrá aftur. Ein slákan náttúruleik við slíkum leiktjöldum unnist einum kanska ongantíð aftur at siggja í livinum. Eingir bjargamenn vóru har nú, kortini, men 3 vóru longu í ár omandotnir. Teir nýttust hverki at liða ella verða jarðaðir.

Tær skínandi hvítu bringurnar vísa fuglar, ið sita á rókum, skortum, skútum og knallum, ið ikki eru heilt reglulig at siggja millum tey fastari lögini í bergini. Teir fuglar, ið hava vorpið, siggjast ikki so væl, tí teir venda sitt svarta bak móti havinum. Ein má fyrigeva tí fákunna fuglunum, at hann heldur seg vera tryggan á so smølum hillum 100-200 fétur undir streyrrættu berginum. Tað skal vera diarvur maður, ið torir at gera seg inn á teir, men ein má hava sæð tað sjálvur, fyrri at fáa rætta fatan av tí — og kunna greiða øðrum frá.

Tá vit gjørdur av at venda heimaftur, var heilt óslætt, tað reykt inn yvir

bátin, og vit máttu oysa við hvørt. Men 2 1/2 tíma seinni komu vit, heldur vátir og troysttir, men væl nøgdir, umborð. Meðan vit høvdu verið burtur, hevði manningin havt bátavendingar, og nú tókust teir við at skifta úr mersræir. Eisini dagin eftir hevði eg givið boð um slíkar venjingar, men kl. 12 bað manningin um loyvi til at lata seg í grýlu-klæði fyrri at halda Claesdagin (fornavnið á næsthægsta manni umborð). Við miklum kæti gingu teir nú skruðongu við tónleiki og einum krigsgalnum yvirmanni á odda, men íspegilin umborð, ið var skruðonguleiðari, hevði klætt seg í keipumynd av feroyskum búna. Hetta sá grúliga stuttligt út. Sunnudagin fyrri høvdu vit havt hundraðvis av vitjandi, og tey høvdu dansað ein «ringpolska» — tjóðardans í 3/4 takt við sangi og orðum og stundum reystmansligum rørsrum og rópum. Teir høvdu verið í svørtum, longum vaðmalstroyggjum, knæbuksum, ið høvdu eitthvørt prýði við knæið, bláum ullintum hosum, og í staðin fyrri skógvar høvdu teir fótubúna av uppbreittum húðum, ið riggaðu væl til teir smáu fótarnar. Á høvðinum høvdu teir seymaða vaðmalshúgvu, skapað sum

litil muffa, men so høg, at toppurin fall niður.

Yvirmenninir høvdu hesar dagar lært at kenna embætismenninar í Tórshavn, ið bæði av siðmenning og náttúru vóru framúr blíð menniskju. Har høvdu teir mangt kveldið sitið væl. Fyri at sýna blíðskap afturimóti, buðu teir til døgurða tann 8. Hetta var tó ikki sum at siga, tí feskt kjøt fekt ikki til keyps. Kriatúrini vóru jú nýliga komin á beiti — gróður var ikki komin í fyrr enn í juni, og tí vóru bara rakneyt og seyður, ið eingin vildi selja, sjálvt fyrri høgan pris. Helst hevði hetta ikki verið gott kjøt heldur. Men tann matur, ið fekt, varð væl tilgjørdur og væl niðurskolaður. Tað var í øllum førum væl meint, og menn vóru vist væl nøgdir — teir mundu ikki hava væntað so nógv.

Umframt amtmannin komu «sorinskrivari» (dómari) hansara — Korck, fúti — íslendingurin Finsen, sum eisini krevur inn skattir, assessor, ið var næsti hjálparmaður amtmansins (landsskrivari), Djurhuus próstur og Bosjen rektari. Læknarnir í býnum tyktust ikki vera til — hetta var sjáltsamt, tí skikir kallar plaga at vera væl uppføstraðir bæði so og so í Key-

mannahavn. Eftir kaffi og sigarir fylgdu vit innbjóðing frá próstinum at drekka te í Sandágerði, sum var tvørs inn av skipinum. Har var vakur fossur, ein kelda, sum rann tvørtur um túnið, eitt vakurt ross, hugnaligar stovur við besta útsýni og nógvur blíðskapur.

Í urtagarðinum fekt einki træ at vaksa, tí eysturættin er so trá. Eg fór tíðliga umborð aftur, men hinir fylgust inn í býin og vórðu boðnir inn á gólvíð hjá nøkrum av embætismannunum.

Fuglur og fiskur

Hóast eg, síðan vit komu til býin, ferð eftir ferð hevði roynt at fáa feskt kjøt til manningina, so vildi hetta ikki hepnast. Einaferð ein keypmaður lovaði mær at royna úti á byggi, vildi hann vita, hvønn pris eg vildi bjóða. «Ja, hvat kostar kjøt he?» — «Veit ikki». — «Vita tygum ikki á leið, hvat tey plaga at gjalda fyrri kjøt í Føroyum?» — «Nei, eg havi aldri hoyrt um nakran, ið keypti kjøt». Einkin kom burtúr, og harvið mátti vera. Kanska var hetta fyrri bestum, tí um veturin hevði fódurið troðið, so neytini vóru rak og illa fyri, høvdu enn ikki etið holdini á seg. Seyðurin er

altíð rak hesa ársins tíð, grasið er lítið enn, og ærnar hava lomb. Men lombini vóru ov smá at taka.

Tó, í staðin fyrri kjøt kundu vit keypa fisk. Sjálv hongdu tey fiskin upp á snøri, ið hingu undir øllum húsaveggjum, og hetta var toskur, ið dugdi, vá 1/2-1 skálpund. Stundum bar til at lokka piltarnar í býnum at selja okkum smáar reyðfiskar og skrubbur fyrri einar tveir markar. Menn komu eisini at selja fugl fyrri góðan pris, t.d. 4 skillingar. Eg stappaði mær ein sonevndan lunda út. Men ikki bar til at fáa í lag regluligan flutning av fiski umborð.

Tað var so sjáltsamt við teimum toskum, vit fingu á snøri, at teir vóru heilt fyrilagstir, tá teir komu undan kavi, og ein morgunin bar so á, at ein slíkur jassur slepti onglinum, meðan teir biðaðu eftir glúpinum, sum eg hevði latið gera til hetta endamálið. Tann óhepnin áðanin fór til yvirmannin, ið hevði vakt, og bað um loyvi at flota bát eftir fongi sínum. Men av tí at yvirmaðurin helt ikki rimiliga líkindi vera til at fáa hendur á frium fiski á hendan hátt, og eingin bátur tí varð settur á sjógvin, gekk nærum eitt korter, til toskurin, ið rak

sjónum, kundi takast. Eg sá fongin og át sjálvur høvðið, so satt er tað, umenn tað ljóðar sum veiðimannaskrøgg.

Men latum okkum halda vegin fram. Tóð var just tað, vit allir so smátt høvdu hugsað. Tá eg segði farvæl uppi á landi, kom hann av útsynningi og veðrið ruskaði. Rættligar hvirlur tóku seg upp, og tað fór at regna so illa, at vit tektu ikki land. Dagin eftir linkaði veðrið, og eg gav boð um at gera skipið klárt og tryggja alt, ið tryggjast skuldi móti illveðri. Somuleiðis fekk eg amtmannin umborð til tann døgurðan, eg hevði ætlað honum. Hann segði farvæl við skálrøðu, yvirmenninir fylgdu honum í land um kveldið, og endaðu har sínar vitjanir, meðan eg tók annað akkerið upp og gjørdi klárt at sigla.

Leygardagin 11. fóru vit avstað — hetta er føðingardagur Friðriks og navnadagur Elinar, um eg so má siga. Ein eygna-tænari hjá amtmanninum, Zakaris, beyð sær til at loða okkum út. Tá eg bað meg undan, fór hann at tutla við tann útróðrarmannin, eg hevði biðið visa mær leið, so hann fimlaðist, broytti meining og vildi sigla suðureftir.

Framhald á síðu 14

PIRELLI **PIRELLI** **PIRELLI** **PIRELLI** **PIRELLI** **PIRELLI** **PIRELLI**

Góðskan hin besta — prísirnir teir røttu og koyrieginleikarnir teir bestu.

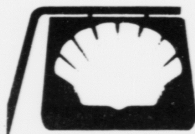
Við **PIRELLI** fæst besta vegtakið — minsti dekk-larmur — bestu bremsieivni — og flestu tryggu kilometrarir.

Til sanna stáskoyring nýtist ongum longur at keypa bil «yvir evni», tí við **PIRELLI** veita allir hampa-bilar sanna **Porsche**, **Ferrari** ella **GTI** koyrigleði. Og turbo'ina kunnu tygum gloyma — hana hevur **PIRELLI** í dekkunum.

Ti er **PIRELLI** sjálvsagda dekkvalið hjá ikki færri enn 31 «stásbílaframleiðarum» kring allan heimin.

Gerið sum **PIRELLI** — setið størstu krøv til trygd og koyrigleði. Skiftið til tað besta — skiftið til **PIRELLI**!

PIRELLI - so er alt sagt um góð dekk!

Shell Service

á Frælsinum - 100 Tórshavn - Tlf. 12112